

CUPRINS:

Prefața editorului american 19

Prefața autorului 23

1. Introducere generală 33

2. Dorința (primul pas care conduce către îmbogățire) 57

3. Credința (al doilea pas care conduce către îmbogățire) 89

4. Autosugestia (al treilea pas care conduce către îmbogățire) 121

5. Cunoașterea de specialitate (al patrulea pas care conduce către îmbogățire) 133

6. Imaginația (al cincilea pas care conduce către îmbogățire) 157

7. Planificarea organizată (al șaselea pas care conduce către îmbogățire) 181

8. Decizia (al șaptelea pas care conduce către îmbogățire) 251

9. Perseverența (al optulea pas care conduce către îmbogățire) 269

10. Puterea grupului de consultanță (al nouălea pas care conduce către îmbogățire) 297

11. Misterul transmutării energiei sexuale (al zecelea pas care conduce către îmbogățire) 311

12. Minte subconștientă (al unsprezecelea pas care conduce către îmbogățire) 345

13. Creierul (al doisprezecelea pas care conduce către îmbogățire) 357

14. Al șaselea simț (al treisprezecelea pas care conduce către îmbogățire) 369

15. Cum să transcenzi cele șase fantome ale fricii (limpezirea creierului în vederea îmbogățirii) 385

DORINȚA

Punctul de pornire al oricărei realizări

Primul pas care conduce către Îmbogățire

Când Edwin C. Barnes a coborât din trenul marfar în Orange, New Jersey, acum mai bine de 30 de ani, înfățișarea lui semăna cu aceea a unui vagabond, dar *mintea* lui era aceea a unui rege!

În timp ce se îndrepta către biroul lui Thomas A. Edison, mintea lui lucra fără încetare. El se vizualiza *stând în prezența lui Edison*. Se auzea cerându-i domnului Edison șansa de a-și îndeplini DORINȚA ARZĂTOARE, OBSESIA CARE ÎI CONSUMA ÎNTREAGA VIAȚĂ – aceea de a deveni partenerul de afaceri al marelui inventator.

Dorința lui Barnes nu era o simplă speranță, și în niciun caz un mof! Era o DORINȚĂ adevărată, arzătoare, care depășea în intensitate orice alt gând al său. Mai mult, era o dorință FOARTE CLAR DEFINITĂ.

Această dorință nu s-a născut în momentul în care el l-a cunoscut pe Edison, ci a fost dorința dominantă a lui Barnes o perioadă foarte lungă de timp. Probabil că la început, atunci când această dorință i-a apărut pentru prima dată în minte, ea i s-a părut un simplu mof, dar atunci când s-a prezentat în fața lui Edison, dorința lui nu mai era de mult un capriciu.

Câțiva ani mai târziu, el s-a prezentat din nou în biroul lui Edison, exact acolo unde l-a cunoscut pentru prima dată pe inventator. De data aceasta, DORINȚA lui devenise realitate. Barnes era asociatul în afaceri al lui Edison. VISUL SĂU SUPREM căpătase viață. La ora actuală, cei care îl cunosc pe Barnes îl invidiază, considerând că a avut „mult noroc“ în viață. Acești oameni l-au cunoscut în perioada lui de glorie, dar nu și-au dat nicio clipă osteneala să investigheze cauza succesului său.

Barnes a reușit pentru că și-a stabilit un țel foarte clar, focalizându-și apoi întreaga energie, întreaga putere a voinței și toate eforturile sale asupra lui. El nu a devenit partenerul de afaceri al lui Edison din prima clipă în care l-a cunoscut pe acesta. Dimpotrivă, s-a mulțumit cu o slujbă foarte prost plătită, fericit că în acest fel se putea apropia măcar cu un pas mic de îndeplinirea țelului său.

Au trecut astfel cinci ani, înainte ca șansa să-i apară în cale lui Barnes. În timpul acestor ani el nu a avut parte nici măcar de o singură rază de speranță, nici măcar de o singură promisiune că își va putea îndeplini vreodată DORINȚA ARZĂTOARE. Toți ceilalți (mai puțin el însuși) îl considerau doar un alt angajat al domnului Edison. În mintea lui, EL A FOST PARTENERUL DE AFACERI AL LUI EDISON ÎN TOATĂ ACEASTĂ PERIOADĂ, încă din prima zi în care s-a prezentat în fața inventatorului. Această exemplu ilustrează dramatic cât de mare poate fi puterea DORINȚEI CLAR DEFINITE. În cele din urmă, Barnes și-a îndeplinit țelul, pentru că și-a dorit să devină asociatul domnului Edison mai presus de orice. Mai mult decât atât, el și-a creat un plan prin care să-și atingă acest țel. Și încă ceva: EL A ARS TOATE PUNȚILE DE LEGĂTURĂ CU TRECUTUL. Nu l-a mai interesat nimic altceva decât îndeplinirea DORINȚEI sale, care a devenit între timp obsesia dominantă a vieții lui, până când s-a transformat în sfârșit în realitate.

Pe când se îndrepta către Orange, el nu și-a spus nicio clipă: „Voi încerca să îl conving pe Edison să îmi dea o slujbă oarecare.“ Dimpotrivă, el și-a spus în permanență: „De îndată ce îl voi vedea pe

Edison, îl voi informa de intenția mea de a deveni partenerul său de afaceri.“ El nu și-a spus nicio clipă: „Voi lucra acolo timp de câteva luni și dacă nu voi primi nicio încurajare din partea domnului Edison, îmi voi da demisia și îmi voi căuta altceva de lucru.“ Dimpotrivă, și-a spus că: „Pentru început, voi face orice îmi va spune să fac domnul Edison, dar înainte ca el să-și dea seama ce se întâmplă, voi deveni partenerul său.“ El nu și-a spus nicio clipă: „Îmi voi întinde antenele pentru a sesiza orice altă oportunitate care mi se va ivi în cale, în cazul în care nu-mi va ieși răutatea cu domnul Edison.“ Dimpotrivă, și-a spus că: „Există UN SINGUR lucru în această lume pe care sunt ferm hotărât să îl realizez, și anume să intru în afaceri ca partener cu domnul Edison. Voi arde toate celelalte punți de legătură cu trecutul meu și voi pune ca miză ÎNTREGUL MEU VIITOR pe pariul că voi obține ceea ce mi-am propus.“ *Practic, el nu și-a lăsat nicio porțiță de retragere. Ori câștiga, ori murea!*

Acesta este marele secret al poveștii de succes a lui Barnes!

Cu mult timp în urmă, un mare războinic s-a confruntat cu o situație în care trebuia să ia o decizie radicală pentru a-și asigura victoria pe câmpul de luptă. Urma să își trimită armata împotriva unui dușman puternic, ai cărui soldați îi depășeau numeric cu mult pe ai săi. Războinicul și-a îmbarcat soldații pe vase, a navigat împreună cu ei până în țara dușmanului, i-a debarcat împreună cu echipamentele lor militare, după care a dat ordin ca vasele care i-au transportat să fie arse. Adresându-se oamenilor săi înaintea primei bătălii, el le-a spus: „După cum vedeți, vasele cu care am venit au ars. Asta înseamnă că nu vom mai putea părăsi acest pământ decât dacă vom învinge! Nu mai avem nicio altă șansă, decât să învingem sau să murim!“ Și au învins!

Orice om care dorește să obțină victoria într-un demers oarecare trebuie să fie dispus să își ardă vasele care l-au adus la țarm, blocându-și astfel orice cale de întoarcere. Numai în acest fel poate fi el sigur că își va menține starea de spirit cunoscută sub numele de DORINȚĂ ARZĂTOARE DE A CÂȘTIGA, absolut necesară pentru obținerea succesului. În dimineața de după marele incendiu din Chicago, un grup de comercianți s-au adunat pe State Street și au contemplat rămășițele fumegânde ale fostelor lor magazine. Ei s-au consultat între ei pentru a stabili dacă merită să ia decizia de a-și reconstrui magazinele sau dacă ar fi de preferat să părăsească orașul Chicago și să își reînceapă afacerea într-un alt colț de țară, mai promițător. Cu excepția unuia singur, toți s-au decis să părăsească orașul Chicago. Comerciantul care s-a decis să rămână și să o ia de la zero le-a arătat colegilor lui ruinele magazinului său și le-a spus: „Domnilor, voi construi în acest loc cel mai mare magazin din lume, indiferent de câte ori va mai arde sau va mai fi distrus.“

Această întâmplare s-a petrecut acum mai bine de 50 de ani. Magazinul a fost într-adevăr construit. El există și astăzi, tronând ca un monument maiestuos închinat acelei puteri a minții numite DORINȚĂ ARZĂTOARE. Lui Marshal Field i-ar fi fost ușor să facă la fel cum au procedat colegii săi. La prima încercare mai mare, aceștia și-au făcut bagajele și au plecat în alte părți ale țării, acolo unde lucrurile păreau să meargă mai bine.

Reține diferența dintre Marshal Field și ceilalți comercianți, întrucât este vorba de aceeași diferență care îl deosebește pe Edwin C. Barnes de mii de alți tineri care au lucrat pentru Edison. Practic, este vorba de aceeași diferență care îi deosebește pe toți cei care reușesc în viață de cei care nu reușesc.

Orice om care ajunge la vârsta înțelegerii își dorește să aibă bani. Simpla dorință nu atrage însă neapărat după sine primirea acestor bani. Nu au acces la bogăție decât acei oameni care își doresc cu ardoare să se îmbogățească, cultivându-și o stare de spirit vecină cu obsesia, după care își fac planuri concrete și stabilesc modalități prin care să obțină această bogăție, pe care le urmăresc apoi cu o perseverență ce nu admite eșecul.

Metoda prin care DORINȚA de a fi bogat poate fi transmutată în echivalentul ei financiar include

șase pași practici și clar definiți:

Primul pas: fixează-ți în minte suma *exactă* de bani pe care ți-o dorești. Nu este suficient să îți spui: „Îmi doresc cât mai mulți bani“. Precizează cât mai exact suma dorită. (Există un motiv psihologic care explică necesitatea acestei precizii, pe care îl voi descrie într-un capitol ulterior).

Al doilea pas: stabilește exact ce intenționezi să oferi pentru banii pe care dorești să îi câștigi. (Nimeni nu poate primi ceva dacă nu oferă ceva în schimb).

Al treilea pas: Stabilește o dată precisă până la care intenționezi să posezi banii respectivi.

Al patrulea pas: creează-ți un plan concret de punere în aplicare a dorinței tale și începe chiar acum, indiferent dacă te simți pregătit sau nu, să îl pui în aplicare.

Al cincilea pas: notează în scris, clar și concis, suma de bani pe care intenționezi să o câștigi, termenul limită pentru dobândirea lor și ceea ce ești dispus să oferi în schimbul lor, apoi descrie cât mai clar planul prin care intenționezi să dobândești acești bani.

Al șaselea pas: citește cu voce tare ce ai scris la pasul anterior, de două ori pe zi, o dată dimineața, la trezirea din somn, și a doua oară seara, înainte de culcare. **ÎN TIMP CE CITEȘTI, VIZUALIZEAZĂ-TE CA AVÂND DEJA ACEȘTI BANI. PUNE PASIUNE, SIMȚIRE ȘI CREDINȚĂ ÎN ACEST PROCES DE VIZUALIZARE.**

Este foarte important să urmezi instrucțiunile descrise în acești șase pași, dar cele mai importante dintre toate sunt instrucțiunile de la pasul șase. Mulți se vor plânge că le este imposibil „să se vizualizeze ca având deja banii pe care și-i doresc“. Aici intervine magia **DORINȚEI ARZĂTOARE**. Dacă **ÎȚI DOREȘTI** cu adevărat acești bani, până la obsesie, nu vei avea nicio dificultate în a te convinge singur că ești pe punctul de a-i obține. Scopul acestei metode este de a te **AUTOCONVINGE** că îți dorești acești bani și de a deveni extrem de ferm hotărât să îi obții.

Numai oamenii care își cultivă „conștiința banilor“ ajung să acumuleze o mare bogăție. „Conștiința banilor“ înseamnă să îți saturezi până într-atât mintea cu **DORINȚA** de a avea bani încât să te vezi deja în posesia lor, chiar înainte de a-i obține.

Pentru un neinițiat care nu a fost educat în spiritul principiilor după care operează mintea umană, aceste instrucțiuni pot părea nepractice. Celor care au ezități în privința autenticității celor șase pași doresc să le spun că aceștia mi-au fost descriși chiar de Andrew Carnegie, care a început ca simplu muncitor într-o oțelărie, dar care a reușit, prin aplicarea acestor principii, să acumuleze o avere de peste o sută de milioane de dolari.

Doresc de asemenea să te informez că cei șase pași enunțați mai sus au fost analizați cu atenție de regretatul Thomas A. Edison, care le-a recunoscut într-un totu importanța, afirmând că sunt absolut esențiali nu doar pentru acumularea de bani, ci și pentru *îndeplinirea oricărui alt țel fundamental*.

După cum poți vedea, acești pași nu presupun nicio „muncă grea“, niciun sacrificiu personal, și nici măcar să fii naiv sau credul. Aplicarea lor nu necesită cine știe ce educație. Singurul lucru necesar pentru aplicarea cu succes a celor șase pași constă într-o imaginație suficient de vie pentru a putea înțelege că acumularea de bani nu poate fi lăsată la voia întâmplării sau a norocului orb. Orice om care dorește să pășească pe calea realizării trebuie să înțeleagă mai întâi că toți cei care au acumulat mari averi au început prin a visa, prin a spera, prin **A-ȘI DORI** și prin **A-ȘI FACE PLANURI** înainte de a obține vreun ban. De aceea, doresc să te fac să înțelegi cât mai limpede, aici și acum, că nu vei reuși niciodată să obții o mare avere **DACĂ NU** îți vei cultiva **DORINȚA ARZĂTOARE** de

a avea foarte mulți bani și dacă nu VEI CREDE CU TOATĂ CONVINGEREA că ești pe punctul de a câștiga deja acești bani.

Este bine să știi că toți marii lideri ai umanității, de la începuturile ei și până în prezent, au fost niște mari visători. Creștinismul este poate cea mai mare putere la nivel mondial, iar acest lucru se datorează faptului că fondatorul lui a visat cu ochii deschiși, dar extrem de intens, realități mentale și spirituale care nu existau la vremea lui, dar care aveau să prindă viață peste secole.

Dacă nu îți poți imagina o mare bogăție deja aflată în posesia ta, contul tău bancar nu va avea niciodată foarte mulți bani în el.

Niciodată, în întreaga istorie a Americii, nu a existat o oportunitate atât de mare pentru visătorii pragmatici ca în zilele noastre. Cei șase ani de colaps economic i-au adus mai mult sau mai puțin pe oameni la același nivel. O nouă cursă este pe punctul de a începe. Miza o reprezintă marile averi care vor fi acumulate în următorii zece ani. Regulile cursei s-au schimbat, întrucât astăzi trăim într-o LUME DIFERITĂ, care favorizează incontestabil masele largi, pe cei care nu au avut până acum cine știe ce șanse de a câștiga în condițiile care existau până la Marea Recesiune, când teama a paralizat orice creștere și orice dezvoltare. Toți cei aflați în această cursă pentru bogăție ar trebui să știe că această lume schimbată în care trăim la ora actuală necesită idei noi, metode noi de a le transpune în practică, lideri noi, invenții noi, metode noi de predare și de marketing, cărți noi, o nouă literatură, emisiuni noi de radio și filme noi. Dincolo de această cerere uriașă pentru noutăți, există o calitate pe care orice om care dorește să învingă trebuie să o aibă, și anume UN SCOP CLAR DEFINIT, cunoașterea a ceea ce îți dorești și DORINȚA arzătoare de a poseda acest lucru.

Marea Recesiune a marcat moartea unei epoci și nașterea alteia. Această lume schimbată necesită noi visători pragmatici care să își pună visele în aplicare. Astfel de visători au existat dintotdeauna și ei vor rămâne de-a pururi marii deschizători de drumuri ai civilizației umane.

Cine dorește să acumuleze avere trebuie să știe că marii lideri ai umanității au fost întotdeauna acei oameni care au știut să stăpânească și controleze eficient forțele invizibile ale oportunităților nenăscute, și care au convertit aceste forțe (impulsuri sau gânduri), transformându-le în zgârie-nori, orașe, uzine, avioane, automobile și toate celelalte utilități care ne fac viața atât de plăcută. Visătorii de astăzi au nevoie în plus de toleranță, nu doar de o minte deschisă. Cei care se tem de ideile noi sunt din start sortiți eșecului. În întreaga istorie a umanității nu a existat niciodată o epocă mai favorabilă pionieratului decât în prezent. Chiar dacă nu mai există un Vest Sălbatic care să fie cucerit, există astăzi o lume de afaceri, financiară și industrială vastă, care trebuie remodelată după alte linii directoare, mai bune.

Dacă îți propui să obții o parte consistentă din marele tort, nu lăsa nicio influență din exterior să îți zdruncine visul. Ca să îți poți tăia o porție cât mai mare din tort în această lume schimbată, trebuie să cultivi spiritul marilor pionieri din trecut, ale căror vise au dat civilizației tot ce are aceasta mai valoros. Acest spirit a fost dintotdeauna energia vitală a țării noastre – șansa noastră, a tuturor, de a ne dezvolta și de a ne valorifica talentele.

Columb însuși a visat la o lume necunoscută, pariindu-și viața pe existența acesteia, și a descoperit-o! Copernic, marele astronom, a visat la un univers complex, extrem de diferit de cel despre care vorbea religia în epoca sa, și l-a descoperit! Nimeni nu a mai spus despre el că este un visător „nepractic“ după ce și-a anunțat triumfal descoperirea. Dimpotrivă, întreaga lume îi recunoaște astăzi valoarea, fapt care dovedește o dată în plus că „SUCESUL NU NECESITĂ SCUZE, LA FEL CUM EȘECUL NU JUSTIFICĂ NICIO MOTIVAȚIE“.

Dacă ceea ce îți dorești și se pare just și crezi cu toată convingerea în visul tău, mergi înainte și

pune-l în aplicare! Lasă-i pe „ceilalți“ să te bârfească pe la spate ori de câte ori te confrunți cu o înfrângere temporară, căci „ei“ nu știu că **ORICE EȘEC REPREZINTĂ SĂMÂNȚA UNUI SUCCES ECHIVALENT**. Henry Ford, un om sărac și lipsit de educație, a visat să construiască o trăsură fără cai. El a trecut la realizarea visului său folosindu-se de uneltele pe care le avea, fără să mai aștepte ca șansa să îl favorizeze. Imperiul pe care și l-a construit în acest fel uimește și astăzi întreaga lume, reprezentând cea mai bună dovadă a mării puteri a **DORINȚEI ARZĂTOARE** care nu se teme să își pună în aplicare visul.

Thomas Edison a visat să construiască o lampă care să meargă cu electricitate. El a încercat tot ce i-a stat în puteri pentru a-și vedea visul împlinit și după mai bine de 10.000 de eșecuri, a reușit să îl transpună în realitate. Visătorii pragmatici **NU RENUNȚĂ NICIODATĂ!** Whelan a visat la un lanț de tutungerii. El și-a transpus visul în practică fără să ezite, iar la ora actuală United Cigar Stores ocupă cele mai bune locații comerciale din țară. Lincoln a visat să îi elibereze pe sclavii negri și și-a pus visul în practică, chiar dacă nu a mai apucat să vadă cu ochii săi unirea Sudului și a Nordului Statelor Unite și împlinirea viziunii sale.

Frații Wright au visat să construiască o mașinărie care să zboare. Miile de avioane care zboară la ora actuală sunt cea mai bună dovadă că visul lor a fost unul realist. Marconi a visat să construiască un sistem care să poată controla forța intangibilă a eterului. Undele radio care umplu astăzi atmosfera sunt cea mai bună dovadă că visul lui nu a fost în zadar. Mai mult, el a unit cocioabele cu cele mai luxoase reședințe, făcându-i pe oamenii din toată lumea vecini. I-a oferit președintelui Statelor Unite un mediu prin care să se poată adresa întregii națiuni, iar acesteia posibilitatea de a-l asculta în același timp, fără niciun preaviz. Mi se pare interesant să îți spun că, atunci când Marconi a anunțat că a descoperit un principiu care permite transmiterea mesajelor prin aer, fără niciun cablu și fără niciun mijloc direct de comunicare, „prieteni“ lui l-au internat cu forța într-un spital psihiatric. Din fericire, visătorii din ziua de astăzi nu mai riscă astfel de tratamente.

Între timp, lumea s-a obișnuit cu noile descoperiri. De fapt, oamenii s-au obișnuit chiar cu ideea de a-i răsplăti pe visătorii care le dăruiesc idei noi și valoroase. Așa au apărut zicalele:

„Chiar și cea mai mare realizare a fost mai întâi de toate un vis.“

Sau: „Stejarul dormitează în ghindă. Pasărea așteaptă în ou, iar din viziunea supremă a sufletului se poate naște un înger. **VISELE SUNT SEMINȚELE DIN CARE SE NAȘTE REALITATEA.**“

De aceea, treziți-vă, ridicați-vă și afirmați-vă, visători ai acestei lumi, căci steaua voastră se află în plină ascensiune. Marea Recesiune a adus cu sine oportunitatea pe care ați așteptat-o atâta vreme. Ea i-a învățat pe oameni să fie umili, toleranți și să își deschidă mintea.

La ora actuală, în lume abundă **OPORTUNITĂȚI** pe care visătorii de altădată nu le-au avut. Punctul de pornire care îi permite oricărui visător să decoleze este **DORINȚA ARZĂTOARE DE A FI ȘI DE A FACE CEEA CE ÎȘI DOREȘTE**. Visele nu se nasc niciodată din indiferență, lene sau lipsă de ambiție.

Lumea modernă nu îi mai ia peste picior pe visători și nu îi mai numește nepractici. Dacă încă mai ai îndoieli, fă o călătorie în Tennessee și privește ce a făcut un președinte visător în domeniul controlului și utilizării puterii apei. Cu numai câțiva ani în urmă, un astfel de vis ar fi părut o nebunie.

Știu că în timpul Marii Recesiuni ai fost dezamăgit. Știu că te-ai simțit învins și că te-a durut inima. Fă-ți însă din nou curaj, căci toate aceste experiențe nu au făcut decât să îți oțelească mai tare spiritul și mai devreme sau mai târziu se vor dovedi active de o valoare incomparabilă. Nu uita că

majoritatea celor care au reușit în viață au pornit de pe picior greșit și au depășit obstacole care li se păreau de netrecut înainte de a ajunge la „linia de sosire“. De regulă, punctul de cotitură care le-a schimbat destinul s-a produs în timpul unei crize, care le-a permis să își cunoască „sinele real“.

John Bunyan a scris *Progresul pelerinului*, unul din cele mai bune romane din literatura limbii engleze, după ce a fost trimis la închisoare și pedepsit cu asprime pentru convingerile sale religioase.

O. Henry și-a descoperit geniul care dormita într-o stare latentă în creierul său după ce s-a confruntat cu mari greutăți, fiind la rândul lui închis într-o celulă dintr-o închisoare din Columbus, Ohio. Această experiență aparent nefericită L-A FORȚAT să își cunoască „celălalt sine“ și să își descopere imaginația, care l-a ajutat apoi să devină un mare autor. Și astfel, lumea a uitat de criminalul și rebelul de altădată. Căile vieții sunt adeseori stranii, dar încă și mai stranii sunt cele ale Inteligenței Infinite care îi forțează adeseori pe oameni să treacă prin tot felul de încercări dure înainte de a-și descoperi propriul geniu și propria capacitate de a da naștere unor idei utile cu ajutorul imaginației.

Edison, cel mai mare inventator și om de știință al lumii, nu a fost la început decât un biet operator de telegraf. El a experimentat nenumărate eșecuri înainte de a-și descoperi geniul adormit în străfundurile creierului său. Charles Dickens și-a început cariera lipind etichete pe borcane. Prima sa iubire s-a sfârșit printr-o tragedie care i-a sfâșiat sufletul. În urma procesului de transformare care a urmat s-a născut unul dintre cei mai mari autori ai acestei lumi. Tragedia prin care a trecut i-a permis să scrie *David Copperfield*, iar apoi o succesiune de alte opere care au îmbogățit această lume, încântându-i pe toți amatorii de literatură. Alți bărbați care trăiesc eșecul în dragoste se apucă de băut, iar femeile decad, pentru că acești oameni nu învață arta de a-și transmuta emoțiile cele mai intense în vise constructive.

La scurt timp după naștere, Helen Keller a devenit simultan surdă, mută și oarbă. În pofida acestei nenorociri, ea și-a înscris numele cu litere de aur în panteonul marilor eroi ai umanității. Întreaga ei viață a fost un exemplu care atestă că *nimeni nu este cu adevărat învins dacă nu acceptă înfrângerea ca pe o realitate personală*.

Robert Burns a fost un simplu băiat de la țară, analfabet și sărac lipit pământului, care a sfârșit prin a deveni un bețiv. Și totuși, această lume a devenit mai frumoasă datorită poeziilor sale. Altfel spus, el a reușit să smulgă din pământ măcăcinii inițiali și a plantat în locul lor o tufă de trandafiri. Booker T. Washington s-a născut în sclavie, purtând stigmatul rasei și al culorii pielii sale. Prin toleranța și deschiderea sa interioară, el s-a dovedit însă un VISĂTOR, lăsând o impresie încă vie asupra rasei umane.

Beethoven a fost surd, iar Milton orb, dar numele lor vor dura atât timp cât va dura istoria umanității, pentru că ei au îndrăznit să viseze și să își traducă visele în gânduri ordonate.

Înainte de a trece la capitolul următor, aprinde în mintea ta flacăra speranței, a credinței, a curajului și a toleranței. Dacă îți vei cultiva aceste stări de spirit și dacă vei aplica principiile descrise în această carte, tot restul va veni la tine, atunci când vei fi PREGĂTIT. Iată cum a exprimat Emerson acest gând: „Orice proverb, orice carte, orice cuvânt care te poate sprijini și care te poate alina va veni cu siguranță la tine. Orice prieten de care vei dori să te apropii prin blândețea și gingășia sufletului tău, nu prin voința ta fantastică, te va strânge în îmbrățișarea lui.“

Există o diferență între A-ȚI DORI ceva și A FI PREGĂTIT să îl primești. Nimeni nu este *pregătit* pentru a primi ceea ce își dorește dacă nu începe prin a *crede* că poate obține lucrul respectiv. Starea de spirit necesară este CREDINȚA, nu doar speranța sau simpla dorință. O premisă esențială a

credinței este deschiderea mentală. Mințile închise nu pot inspira credința, curajul și convingerea. Reține: dacă dorești să te bucuri de abundență și de prosperitate, precum și de o poziție socială înaltă, nu ai nevoie de un efort mai mare decât cel necesar pentru a suferi de sărăcie și de lipsuri. Un mare poet a descris în mod corect acest adevăr universal în următoarele versuri:

Eu m-am tocmit cu Viața pentru-un leu,
Și Viața doar atât mi-a dat.
Când la sfârșit m-am socotit,
Cât să trăiesc am adunat.
Căci Viața nu-i decât un șef corect,
Mi-a dat exact cât am cerut.
De vină sunt că nu m-am priceput
să-ntreb, când pactul am semnat.
Și am trudit pe bani puțini,
Ca mai târziu să înțeleg,
Că mult mai mult mi-ar fi plătit,
De-aș fi știut cât să pretind.

Dorința este mai puternică decât Mama-natură

Pentru a demonstra cele susținute în acest capitol, doresc să-ți fac cunoștință cu unul dintre cele mai neobișnuite personaje pe care le-am cunoscut vreodată. L-am văzut prima dată acum 24 de ani, la numai câteva minute după ce s-a născut. A venit pe lume fără urechi, iar atunci când l-am întrebat, medicul a recunoscut că ar putea fi surdomut pe viață.

Am pus la îndoială opinia medicului. La urma urmelor, aveam tot dreptul din lume să fac acest lucru, întrucât eram tatăl copilului. Mi-am exprimat eu însumi o opinie și am luat o decizie, dar am făcut acest lucru în taină, în adâncul inimii mele. Am luat atunci decizia că fiul meu va vorbi și va auzi. Chiar dacă Natura mi-a trimis un copil fără urechi, ea nu mă putea sili să accept realitatea acestei afecțiuni. În mintea mea știam deja că fiul meu va auzi și va vorbi. De unde știam acest lucru? Pur și simplu, eram sigur că trebuie să existe o cale, și știam că eu o voi găsi. M-am gândit atunci la cuvintele nemuritorului Emerson: „Întreaga viață are drept unic scop să ne învețe puterea credinței. Tot ce trebuie să facem noi este să o ascultăm. Cu toții suntem ghidați, și dacă știm să păstrăm tăcerea interioară, noi putem auzi cuvântul potrivit.“

Cuvântul potrivit? DORINȚA! MI-AM DORIT atunci mai presus de orice altceva ca fiul meu să nu fie un surdomut. Nu am renunțat nicio clipă să îmi doresc intens acest lucru, orice s-ar fi întâmplat.

Cu mulți ani înainte scrisesem următorul rând: „Singurele limitări pe care le avem sunt cele pe care ni le impunem singuri în mintea noastră“. Pentru prima dată în viața mea, mi-am pus întrebarea dacă această afirmație este corectă. Aveam lângă mine un copilăș născut fără echipamentul natural al auzului. Chiar dacă ar fi putut auzi și vorbi, avea să fie oricum desfigurat pe viață. Cu siguranță, copilul meu nu și-a putut stabili singur această limitare mentală.

Ce puteam face? Mi-am propus să găsesc o cale prin care să induc în mintea copilului propria mea DORINȚĂ ARZĂTOARE ca sunetul să ajungă la creierul lui fără ajutorul urechilor.

De îndată ce băiatul avea să crească suficient pentru a putea coopera, aveam să îi umplu atât de mult mintea cu DORINȚA MEA ARZĂTOARE de a auzi, încât Natura avea să dea curs dorinței mele, prin metodele ei specifice, transformând-o în realitate fizică.

Toate aceste gânduri mi-au trecut atunci prin minte, deși nu le-am comunicat nimănui. Mi-am reînnoit în fiecare zi legământul pe care l-am făcut cu mine însumi, de a nu accepta un fiu surdomut.

Când copilul a mai crescut și a început să observe lucrurile din jurul lui, am remarcat cu toții că el avea un anumit grad de auz. Când a ajuns la vârsta la care copiii încep de regulă să vorbească, el nu a făcut nicio tentativă în această direcție, dar ne puteam da seama ținând cont de acțiunile sale că putea auzi într-o oarecare măsură. Nici nu doream să știu mai mult! Eram absolut convins că dacă poate auzi oricât de puțin, își va putea dezvolta din ce în ce mai mult această capacitate. S-a întâmplat apoi un eveniment care mi-a dat noi speranțe. Sursa lui a fost complet neașteptată.

Am cumpărat un patefon. Când copilul a auzit pentru prima dată muzica, el a intrat în extaz și și-a adjudecat prompt aparatul. În scurt timp și-a dezvoltat chiar o preferință pentru anumite melodii, printre care și *It's a Long Way to Tipperary*. La un moment dat, el și-a pus de mai multe ori melodia, pe care a ascultat-o timp de două ore neîncetat, *cu dinții lipiți de cutia din lemn a patefonului*. Semnificația acestui obicei al său nu ne-a devenit clară decât mulți ani mai târziu, întrucât la acea vreme nu auziserăm de principiul „conductivității sunetului prin oase“.

La scurt timp după ce băiatul și-a adjudecat patefonul, am descoperit că mă putea auzi destul de distinct dacă îmi lipeam buzele de osul lui mastoidian sau de baza craniului. Această descoperire mi-a pus la dispoziție instrumentul de care aveam nevoie pentru a-mi transpune în practică *Dorința mea Arzătoare* de a-mi ajuta fiul să își dezvolte auzul și vorbirea. La acea vreme, acesta dădea deja mici semne că dorește să vorbească. Tabloul de ansamblu era departe de a fi încurajator, dar DORINȚA SUSȚINUTĂ DE CREDINȚĂ nu cunoaște cuvântul imposibil. După ce am stabilit că băiatul îmi poate auzi distinct sunetul vocii, am început imediat să îi inoculez dorința de a auzi și de a vorbi. În scurt timp, am descoperit că micuțului îi plăcea să asculte seara povești, înainte de culcare. De aceea, am inventat tot felul de povești menite să îi dezvolte încrederea în sine, imaginația și *dorința arzătoare de a auzi și de a fi un copil normal*.

Îi plăcea îndeosebi o poveste, căreia îi adăugam mereu noi nuanțe ori de câte ori i-o repetam. Intenția mea era să îi inoculez ideea că deficiența sa nu era o lipsă, ci un activ de mare valoare. În pofida faptului că întreaga filozofie pe care am studiat-o afirma cu claritate că ORICE ADVERSITATE TIMPURIE POARTĂ ÎN SINE SĂ- MÂNȚA UNUI AVANTAJ ECHIVALENT, trebuie să îți mărturisesc că la acea dată nu știam cum s-ar putea dovedi vreodată un activ valoros această deficiență de auz. Totuși, am continuat practica de a-i prezenta fiului meu această filozofie deghizată sub forma unor povești pentru copii, în speranța că va veni o vreme când va descoperi el însuși un plan prin care să își depășească handicapul, punându-l chiar să servească unui scop util.

Rațiunea mă făcea să cred că nu poate exista vreo compensație pentru lipsa echipamentului natural al auzului, dar DORINȚA dublată de CREDINȚĂ a fost mai puternică decât rațiunea și m-a inspirat să merg mai departe. Analizând retrospectiv experiența, îmi dau seama acum că încrederea în mine a fiului meu a jucat un rol esențial în uimitoarele rezultate pe care le-am obținut în cele din urmă. El nu a pus niciodată la îndoială ceea ce îi spuneam. I-am inoculat astfel ideea că are un avantaj distinct față de fratele său mai mare, care se va reflecta în timp în tot felul de maniere. Spre exemplu, când va fi la școală, profesorii vor observa că nu are urechi, astfel încât îl vor trata ca pe un caz special și vor fi extrem de blânzi cu el. Chiar așa s-au și întâmplat lucrurile mai târziu. Mama lui a avut grijă de acest lucru, făcându-le vizite profesorilor și aranjând cu ei să îi acorde copilului atenția suplimentară de care avea nevoie. I-am inoculat de asemenea ideea că atunci când va fi suficient de mare pentru a vinde ziare (fratele lui mai mare făcea deja acest lucru), oamenii vor fi impresionați de handicapul lui și de dorința sa de a se descurca singur în viață, așa că îi vor da bacșișuri consistente.

Am remarcat astfel că auzul copilului a început să se îmbunătățească în timp. Mai mult, el nu a dat niciodată semne că s-ar interioriza peste măsură din cauza afecțiunii sale și că ar refuza astfel contactul cu lumea exterioară. La vârsta de șapte ani, ne-a dat primele dovezi concrete că metoda pe care am aplicat-o asupra lui a dat rezultate. Timp de mai multe luni la rând, ne-a implorat să îl lăsăm să vândă ziare, dar mama lui a refuzat să îi dea consimțământul, temându-se că din cauza surzeniei ar fi prea riscant pentru el să umble singur pe străzi.

În cele din urmă, el și-a luat destinul în propriile mâini. Într-o după-amiază, pe când ar fi trebuit să stea singur acasă, împreună cu servitorii, el a sărit pe geamul din bucătărie, s-a strecurat afară și a pornit la drum. A împrumutat șase cenți de la cizmarul din vecinătate, i-a investit în ziare, a vândut aceste ziare, a reinvestit banii și a continuat acest proces până seara târziu. După ce și-a plătit datoria la „bancherul“ care i-a împrumutat banii, i-a rămas un profit net de 42 de cenți. Când am ajuns seara acasă, l-am găsit dormind într-un somn adânc, ținând strâns în mână banii câștigați.

Mama lui i-a descleștat pumnul, i-a luat monedele din mână și a izbucnit în lacrimi. Să plângi în fața primei victorii decisive a fiului tău mi se părea un gest absolut nepotrivit. Personal, am reacționat exact pe dos. Am izbucnit într-un hohot de râs homeric, întrucât știam că intenția mea de a-i inocula copilului o atitudine de încredere în sine a dat rezultate.

Mama lui nu a văzut în această aventură decât tentativa unui băiețel surd de a ieși pe străzi pentru a câștiga câțiva bani, riscându-și astfel viața. Eu am văzut în ea germenul unui om de afaceri curajos, ambițios și încrezător în sine, a cărui prețuire de sine s-a dublat cu această ocazie, întrucât a început prima afacere din viața sa și a câștigat. Întreaga poveste m-a umplut de satisfacție, deoarece știam că ea dovedea existența unei inventivități pe care băiatul meu nu avea să o mai piardă tot restul vieții. Evenimentele ulterioare mi-au dat dreptate. Ori de câte ori fratele lui dorea să obțină ceva de la noi, el se tăvălea pe jos și țipa ca din gură de șarpe până când obținea ceea ce își dorea. În schimb, când „băiețelul surd“ își dorea ceva, el își făcea un plan prin care putea câștiga niște bani, astfel încât să își poată cumpăra singur obiectul dorit. El continuă să urmeze această strategie inclusiv la ora actuală!

Fiul meu m-a învățat astfel că orice handicap poate fi transformat într-o piatră de temelie pe care poate fi construit orice ideal, cu condiția ca el să nu fie privit ca un obstacol, ci ca un alibi.

Și astfel, băiatul surd a absolvit rând pe rând școala generală, liceul și colegiul, chiar dacă nu își putea auzi profesorii decât atunci când țipau. El nu a învățat niciodată la o școală pentru surzi, iar NOI NU I-AM PERMIS SĂ ÎNVEȚE LIMBAJUL SURDOMUȚILOR. Am fost ferm hotărâți de la bun început să îi asigurăm o viață normală, în care să crească alături de alți copii normali, și ne-am ținut de cuvânt, chiar dacă ne-am certat de multe ori pe acest subiect cu oficialii școlilor în care a învățat fiul meu.

Când fiul meu a ajuns în liceu, el a încercat un dispozitiv electric pentru stimularea auzului, dar acesta nu l-a ajutat cu nimic. De altfel, la vârsta de șase ani i-am făcut băiatului o operație la una din părțile laterale ale capului, iar dr. J. Gordon Wilson, medicul care i-a făcut operația, a descoperit cu această ocazie că echipamentul natural al auzului îi lipsea în întregime (inclusiv urechea interioară, nu doar pavilionul exterior).

În timpul ultimei săptămâni de colegiu (adică la 18 ani după operație) s-a întâmplat ceva care a marcat cel mai important punct de cotitură din viața fiului meu. Printr-o aparentă întâmplare, el a intrat în posesia unui alt aparat electric pentru auz, care i-a fost trimis pentru probă. Din cauza primei dezamăgiri, el nu s-a grăbit foarte tare să îl încerce. În cele din urmă, el a luat aparatul și l-a lipit de cap. Ca prin magie, DORINȚA LUI ARZĂTOARE DE A DUCE O VIAȚĂ NORMALĂ S-A ÎNDEPLINIT PE LOC! Pentru prima dată în viața lui, el a început să audă la fel de bine ca orice

alt om. „Dumnezeu operează pe căi misterioase, săvârșindu-și astfel miracolele.“

Entuziasmat la culme de Marea Schimbare pe care i-a permis să o experimenteze noul aparat, el s-a repezit la telefon și și-a sunat mama, auzindu-i perfect vocea. A doua zi, el a auzit pentru prima dată în viața lui distinct vocile profesorilor din sala de curs! Înainte nu îi putea auzi decât dacă țipau de la distanță mică. A putut asculta radioul. S-a putut uita la televizor, auzind ce se vorbea. Pentru prima dată în viața lui, a putut conversa liber cu ceilalți oameni, fără ca aceștia să fie nevoiți să țipe. Nu-i de mirare că noua lume pe care o percepea i se părea magică. Noi am refuzat întreaga viață să acceptăm eroarea Naturii și, prin DORINȚA NOASTRĂ PERSEVERENTĂ, am silit Natura să își corecteze eroarea, prin singura modalitate pragmatică ce ne-a stat la dispoziție.

DORINȚA noastră a dat în cele din urmă rezultate, dar victoria nu era încă totală. Băiatul încă mai trebuia să găsească o modalitate clară și practică de a-și converti handicapul într-un *beneficiu echivalent*.

Fără să realizeze încă plenar semnificația mării sale realizări și aflat sub imperiul fericirii provocate de descoperirea noii lumi a sunetului, el i-a scris o scrisoare producătorului aparatului pentru auz, descriindu-i plin de entuziasm experiența sa. Ceva din această scrisoare (mai puțin rândurile propriu-zise, cât ceea ce se putea citi printre ele) a determinat conducerea companiei să îl invite la New York. Când a ajuns la aeroport, el a fost condus de o mașină până la sediul companiei. În timp ce vorbea cu inginerul-șef al acesteia, povestindu-i despre noile senzații pe care le percepea, prin minte i-a trecut o idee inspirată. Acest prim impuls mental a fost cel care avea să îi transforme handicapul într-un activ prețios, capabil să producă în viitor dividende deopotrivă financiare și măsurate în fericire pentru mii de oameni.

În esență, acest prim gând inspirat care i-a trecut prin minte suna astfel: fiul meu s-a gândit că ar putea ajuta milioane de oameni surzi care trec prin viață fără să știe nimic despre existența aparatelor pentru auz, dacă ar găsi o cale potrivită pentru a le transmite istoria Marii Schimbări pe care a experimentat-o el însuși. El a luat pe loc decizia de a-și consacra restul vieții oamenilor cu deficiențe de auz, ajutându-i atât cât îi stătea în puteri.

Timp de o lună, el a făcut cercetări intensive, analizând întregul sistem de marketing al producătorului de aparate pentru auz. El a creat apoi noi mijloace de comunicare cu oamenii care suferă de deficiențe de auz din întreaga lume, cu scopul de a le putea împărtăși Marea Schimbare care s-a petrecut în cazul lui. După ce și-a terminat studiul, el a conceput un plan pe doi ani, bazat pe descoperirile sale. Când i-a prezentat companiei planul său, aceasta i-a oferit pe loc un post de conducere, dându-i astfel șansa să își realizeze ambiția.

Când s-a prezentat pentru prima dată la noua sa slujbă, el nici nu visa că va aduce speranță și ușurare multor mii de oameni surzi sau cu deficiență de auz care, fără ajutorul lui, ar fi fost condamnați să rămână pentru totdeauna surdomuți.

La scurt timp după ce a devenit asociat cu producătorul de aparate pentru auz, el m-a invitat să particip la un curs organizat de compania lui cu scopul de a-i învăța pe surdomuți să audă și să vorbească. Nu mai auzisem niciodată până atunci de o asemenea formă de educație. De aceea, am participat la curs, oarecum sceptic, dar sperând că acesta nu va însemna o pierdere totală de timp pentru mine. Am asistat astfel la o demonstrație care mi-a demonstrat pe scară largă cât de mare era succesul pe care l-am avut inoculându-i de mic fiului meu DORINȚA de a auzi normal. Am văzut surdomuți învățați cu adevărat să audă și să vorbească prin aplicarea aceluiași principiu pe care l-am folosit eu cândva, cu mai bine de 20 de ani în urmă, cu scopul de a-mi salva fiul de surzenie și de muțenie. Printr-o ciudată întorsătură a Roții Destinului, fiul meu Blair și cu mine am fost predestinați să contribuim la corectarea acestei deficiențe atât de dureroase de care suferă foarte

mulți oameni (și de care vor suferi cei nenăscuți încă), dat fiind că noi suntem – din câte știu eu – singurii oameni de pe planetă care au demonstrat dincolo de orice îndoială că surzenia poate fi corectată până la restabilirea unei vieți complet normale pentru cei care suferă de această afecțiune. Eu am făcut acest lucru pentru fiul meu; acesta a preluat ștafeta și a dus-o mai departe, ajutând mii de alți oameni. Nu am nicio îndoială că dacă nu aș fi reușit să îi modelez (împreună cu mama lui) mintea așa cum am făcut-o, Blair ar fi rămas un surdomut pentru tot restul vieții. Medicul care a asistat la nașterea lui ne-a spus confidențial că noul-născut nu va putea auzi și vorbi niciodată. Acum câteva săptămâni, dr. Irving Voorhees, un specialist renumit în astfel de cazuri, l-a examinat foarte detaliat pe Blair. El a rămas uluit să constate cât de clar aude fiul meu sunetele și cât de corect vorbește, în condițiile în care, și citez: „Examinarea a arătat că, teoretic, băiatul nu ar trebui să audă absolut nimic.“ Ei bine, băiatul meu aude perfect, în pofida faptului că razele X arată că el nu are nicio deschizătură în craniu, acolo unde ar fi trebuit să îi fie urechile.

Când i-am inoculat de mic în minte DORINȚA de a auzi și de a vorbi, adică de a trăi la fel ca orice alt om normal, s-a întâmplat ceva ciudat. În el s-a trezit o forță care a silit Natura să creeze o punte între universul tăcut din creierul său și lumea exterioară, prin mijloace pe care nici cei mai mari specialiști de la ora actuală nu le pot interpreta. Ar fi un sacrilegiu să încerc eu să descriu prin ce mijloace a reușit Natura să realizeze acest miracol. Consider însă că ar fi de neiertat dacă nu aș povesti lumii rolul umil pe care l-am jucat eu în toată această poveste ciudată. Este de datoria mea, dar și un privilegiu, să afirm că, după părerea mea, nimic nu este imposibil pentru cel care își dublează DORINȚA cu o CREDINȚĂ la fel de intensă.

Am convingerea absolută că orice DORINȚĂ ARZĂTOARE are capacitatea de a se transforma în timp în echivalentul ei fizic. Blair ȘI-A DORIT să audă normal, iar acum aude! El s-a născut cu un handicap care l-ar fi putut trimite pe stradă să vândă fleacuri și să cerșească, dacă nu ar fi avut acea DORINȚĂ ARZĂTOARE de a auzi normal. Peste ani, handicapul lui s-a transformat într-un instrument cu ajutorul căruia le poate aduce servicii utile milioanei de oameni care au deficiențe de auz, fiind – în plus – recompensat corespunzător în plan financiar pentru aceste servicii.

Idea pe care i-am inoculat-o în minte pe vremea când nu era decât un băiețel, făcându-l să CREADĂ că afecțiunea lui va deveni cândva un activ valoros pe care îl va putea capitaliza, a dat roade. Într-adevăr, nu există absolut niciun gând, fie el pozitiv sau negativ, pe care CREDINȚA dublată de o DORINȚĂ ARZĂTOARE să nu îl poată transforma într-o realitate. Din fericire, cele două calități sunt gratuite și le stau la dispoziție tuturor oamenilor. În întreaga mea experiență de viață nu am cunoscut niciodată un caz care să demonstreze mai limpede imensa putere a DORINȚEI. Mulți autori fac greșeala de a scrie despre subiecte despre care nu cunosc decât puține date, și acelea superficiale sau prea elementare. Personal, am avut norocul de a testa eficacitatea teoriei PUTERII DORINȚEI prin cazul incredibil al fiului meu. Poate că întreaga experiență a fost providențială, căci la ora actuală nu cunosc niciun alt exemplu mai bun de persoană care poate demonstra prin propria sa viață ce se poate întâmpla atunci când îți pui DORINȚA la treabă, decât fiul meu. Dacă însăși Mama-natură se înclină în fața puterii dorinței umane, nu văd ce indivizi s-ar putea opune vreodată acestei puteri.

Stranie și de neprețuit este puterea minții umane! Nimeni nu înțelege metodele pe care le folosește ea pentru a atrage diferite circumstanțe, diferiți indivizi și diferite obiecte necesare pentru a transforma DORINȚA în echivalentul ei fizic. Cine știe? Poate că știința va descoperi vreodată acest secret.

Când acesta era mic, i-am inoculat fiului meu DORINȚA de a auzi și de a vorbi la fel ca orice om normal. Această DORINȚĂ s-a transformat la ora actuală într-o realitate. Mai mult, i-am inoculat DORINȚA de a-și converti acest handicap într-un activ valoros, iar această DORINȚĂ i-a fost de asemenea îndeplinită. Modul de operare prin care aceste miracole au devenit posibile nu este greu

de descris. Nu a fost nevoie decât de trei lucruri: de o CREDINȚĂ dublată de DORINȚA de a auzi normal, pe care i le-am inoculat fiului meu; de faptul că i-am transmis această dorință a mea prin toate mijloacele care mi-au stat la dispoziție o perioadă foarte lungă de timp, fără să renunț niciodată; și de faptul că EL M-A CREZUT!

La scurt timp după ce am terminat de scris acest capitol, am aflat de moartea doamnei Schuman-Heink. Am găsit în știrile din ziare care au anunțat moartea ei un mic paragraf care oferă indicii clare cu privire la succesul uluitor pe care l-a avut această femeie în cariera sa muzicală. Doresc să citez acest paragraf, întrucât indiciul la care face referire el nu este altul decât DORINȚA.

La începutul carierei sale, doamna Schuman-Heink l-a vizitat pe directorul operei din Viena și l-a rugat să îi testeze vocea. Acesta a refuzat însă. După ce i-a aruncat o privire sumară tinerei zdrențăroase din fața lui, el a exclamat fără nicio delicatete: „Cu o astfel de față și fără niciun pic de personalitate, cum te poți aștepta să ai vreun succes în domeniul operei? Copila mea, renunță la această idee. Mai bine cumpără-ți o mașină de cusut și apucă-te de treabă. NU VEI FI NICIODATĂ O CÂNTĂREAȚĂ.“

„Niciodată“ sună cam exagerat! Chiar dacă știa multe despre tehnicile vocale, se pare că directorul Operei din Viena nu știa nimic despre puterea dorinței, mai ales atunci când aceasta din urmă capătă proporțiile unei obsesii. Dacă ar fi știut mai multe lucruri despre această putere, el nu ar fi făcut niciodată greșeala de a condamna un geniu fără să-i acorde nicio șansă.

Cu câțiva ani în urmă, unul din asociații mei în afaceri s-a îmbolnăvit. În timp boala lui s-a agravat, astfel încât în cele din urmă a fost nevoit să se interneze în spital pentru a fi operat. Cu puțin timp înainte de a fi dus în sala de operație, l-am privit și m-am întrebat cum ar putea supraviețui unei operații majore o persoană atât de slăbită cum arăta el. Medicul însuși m-a avertizat că șansele de a-l mai revedea în viață erau aproape nule. Dar aceasta era doar OPINIA MEDICULUI, nu și a pacientului său. Când a trecut pe lângă mine în patul său cu roțile, acesta mi-a șoptit cu o voce pe care abia dacă i-am auzit-o: „Nu-ți face probleme, șefule. În câteva zile voi ieși de aici.“ Asistenta medicală l-a privit cu milă. Și totuși, pacientul a supraviețuit. În final, același medic mi-a spus: „Numai dorința lui de a trăi l-a salvat. Dacă nu ar fi refuzat să accepte posibilitatea de a muri, nu ar fi supraviețuit.“

Eu cred cu convingere în puterea DORINȚEI susținute de CREDINȚĂ, întrucât am văzut această putere ridicându-i pe oameni aparent fără niciun viitor dintr-o condiție foarte joasă în cele mai înalte poziții ale puterii și bogăției; am văzut-o răpind victime „sigure“ din mormântul care le era deja pregătit; am văzut-o ajutându-i să se ridice și să o ia de la început pe cei care au fost îngenuncheați de o sută de ori; am văzut-o asigurându-i fiului meu o viață normală, fericită și de succes, în pofida faptului că Natura l-a trimis în această lume uitând să îl înzestreze cu urechi.

Cum poate fi controlată și folosită eficient puterea DORINȚEI? Sper că am reușit să răspund într-o oarecare măsură la această întrebare în capitolul de față. Capitolele următoare vor completa aceste informații. Doresc ca acest mesaj să ajungă la lume acum, când aceasta se pregătește să iasă din cea mai de durată și din cea mai devastatoare recesiune pe care a experimentat-o vreodată. Pornesc de la premisa rezonabilă că mesajul va ajunge la mulți dintre cei care au fost afectați de recesiune, care și-au pierdut averile sau pozițiile sociale, ajutându-i să își facă din nou planuri și să revină în prim-planul vieții sociale. Tuturor acestora, doresc să le transmit mesajul că orice realizare – indiferent de natura sau de scopul ei – începe întotdeauna cu DORINȚA ARZĂTOARE de a obține ceea ce îți dorești. Folosind un principiu straniu, dar extrem de puternic al „alchimiei mentale“, pe care nu l-a divulgat niciodată oamenilor, Natura conferă DORINȚEI PUTERNICE acea forță care nu cunoaște cuvântul „imposibil“ și care nu acceptă că eșecul ar putea fi vreodată o realitate.